

[Helge Adam Møller]

muligt mennesker? Det mener vi ikke at den danske udlændingepolitik gør i øjeblikket. Så vi mener, at vi skulle modtage færre i Danmark, nemlig kun dem, der ikke kan hjælpes andre steder, og så bruge resten af de midler, vi for øjeblikket anvender – jeg foreslår ikke, at vi skal sætte dem ned – med langt større effekt dér, hvor problemerne opstår; så kunne vi hjælpe flere. Jeg synes, det er en væsentlig forskel i forhold til den firkantede konklusion, fru Ebba Strange kom til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det ligger mig fjernt at polemisere mod ånden og holdningen i fru Ebba Stranges indlæg. Men der var en enkelt detalje, som jeg måske må tillade mig at henlede opmærksomheden på, og det var om, hvilke lande i Europa der har indført visumpligt over for Bosnien-Hercegovina.

Dér nævnte fru Ebba Strange, at Schweiz var iblandt dem, der ikke havde indført visumpligt, men af Indenrigsministeriets nyeste nyhedsbrev, vedrørende udlændinge i Danmark, fremgår det af en oversigt, at Schweiz også har indført visumpligt over for flygtninge fra Bosnien-Hercegovina. Derimod har Østrig ikke indført den, heller ikke Ungarn, heller ikke Italien, heller ikke Spanien.

Under alle omstændigheder er det klart, at krydsogtværseren over, hvilke lande i Europa der har indført visumpligt over for hvilke republikker i det tidligere Jugoslavien, er deprimerende og afslører, at samarbejdet, den fælles vilje og det fælles ønske om at nå til løsninger mangler. Blot dette til korrektion.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Først til fru Elisabeth Arnold: Jeg beklager, at jeg ikke har læst min statistik godt nok. Jeg synes ellers, jeg læser alle de dér nyhedsbreve; de bliver tykkere og tykkere. Det er ikke gået op for mig, at Schweiz nu også har indført visum. Det beklager jeg, men det konstaterer jeg så; jeg tror på, hvad fru Elisabeth Arnold siger.

Os så til hr. Frank Jensen: Jeg beklager, hvis jeg har misforstået noget, for vi er helt enige i, at det er arbejdsløsheden, der er det største problem. Og hvis vi kunne gøre mere for at lø-

se det, ville vi også lette en masse af den mistemning, der er mellem danskere og udlændinge, og som jo er gensidig.

Så er der spørgsmålet om, hvordan vi integrerer udlændingene bedst, og hvordan vi bedst lærer dem det danske sprog. Det kan vi jo desværre ikke nå at gøre så meget ud af i de korte bemærkninger, men vi kan forhåbentlig føre den andre steder også, måske i den debat, som jeg også tager med socialdemokrater ude på møderne. Selvfølgelig skal vore udlændinge være sammen med danskere, men det, vi prøver at sige, når vi siger nej til spredningspolitikken, er, at den grundlæggende tryghed, de oplever – i hvert fald i starten, indtil de selv ønsker at bryde ud af den ved at leve sammen med nogle af dem, de har kulturfællesskab og slægtsfællesskab med – er en god basis for at integrere sig, den bedste basis for at integrere sig. Men det kan blive en lang debat, som jeg ikke kan nå at tage her. Selvfølgelig er jeg helt enig i, at vi skal gøre, hvad vi kan for så hurtigt som muligt at få dem lært dansk, alle sammen, unge og gamle – nej, ikke de ældste, det er lige meget med dem, men børnene og de unge og de voksne.

Til hr. Helge Adam Møller: O.k., hvis jeg ikke har ret i min forståelse af, hvad hr. Helge Adam Møller har sagt, beklager jeg det selvfølgelig. Men den korte bemærkning, hr. Helge Adam Møller kom med, sagde ikke andet, end hvad der også fremgik af hans ordførerindlæg. Og det er de kernepunkter, som jeg jo har hørt De Konservative fremføre heroppefra gang på gang på gang i disse debatter: Vi skal ikke bruge så mange penge i Danmark, vi skal bruge dem ude i verden, og vi skal sætte stop for familiesammenføringerne.

Og det tolker jeg således, at det gælder om at holde så mange ude som muligt.

(Kort bemærkning).

Jan Kørpe Christensen (FP):

Tidligere i dag hørte vi, at hr. Frank Jensen mere eller mindre hetzede imod Fremskridtspartiet, bare fordi vi nu havde ønsket denne forespørgselsdebat.

Der blev nemlig sagt, »at debatten kun har ét formål, nemlig at skabe angst og utryghed i befolkningen.« Det var de ord, der faldt fra hr. Frank Jensen.